מאת הגאון מו״ר הרב ברוך הירשפלד שליס״א, שה ראש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

during the long summer Shabbosim, must change tablecloths or add place mats. However, the custom is to be lenient on high chair travs to have only one and wash it off at each change of type. No kashering is necessary because you don't put hot things down in front of a baby who could burn himself. Some don't wash them off but rather designate the trav for the type used most often, and put down some cover on the tray top for the other type. Note: Even though, as mentioned the last two weeks, we do not kasher utensils of milk/meat to the other type, this custom does not apply to tablecloths and one can put a tablecloth in a washing machine with hot water and detergent and then use it for the other type (5). Others (6) suggest that the reason is because he is washing for cleanliness anyway and when one goes through the *kashering* process for another reason other than changing types, it is permitted, as mentioned last week from the Chasam Sofer. Baby Bibs. One should designate separate bibs for dairy and meat, because they get very messy from the child's eating. If one does not have separate bibs, but rather washes them in a washing machine between each type of usage, it is also acceptable (7). Serving Trays. One who uses them must designate separate ones for meat and dairy because they are used for hot items like soups. etc., and spills happen very often during motion and serving.

בין הריחיים – תבלין מדף היומי – מגילה דף יד.

י - The *Gemara* gives 3 reasons why we don't say הלל on *Purim*: **1)** Once ארא ישראל, we don't say *Hallel* on any ניסים that happened in ריגא גו הלילא - ר' נחמן (2) הרייתא זו הלילא - ר' נחמן (2) הוא לארא that happened in ריגא גו הלילא - ר' נחמן (3) ריגא או הלילא - ער ארא או הלילא - ער נחמן (3) ריגא או הליגא או הלילא - ער נחמן (3) ריגא או הליגא או ה sav Hallel because it savs הללו עבדי ה' which means completely free & only servants of 'ה. But since הללו עבדי ה', it's not accurate to sav הללו עבדי ה'. So since there technically is a save the halacha follows הללו עבדי ה'. so since there technically is a save the halacha follows הי נחמי אלי אנדי ה' to recite Hallel. it's iust satisfied with המגילה. Iif someone didn't hear the Megillah, he should recite Hallel with a beracha. The הריאת המגילה (תרצ"ג, אשל אברהם סק"ב) פרי מגדים. savs that once the sav did not establish to sav Hallel. we sav "לא פלוג" & even if the Medillah is not read, one does not recite Hallel.

The שערי תשובה in discussing saving Hallel. savs that the ר"ו. רא"ש. רי"ף all have a אערי תשובה sked on the שערי משובה of Rav Nachman & since it wasn't answered, the halacha is like Rava that it is not yever to say Hallel. So technically, even if one didn't hear the Megillah, he shouldn't say Hallel. Nevertheless, says the ארי תשובה, since the **רמב"ס** does bring the reason of Rav Nachman that הרייתא זו הלילא, he says if one couldn't hear the Megillah, or doesn't have one, he should read it out of a chumash & recite Hallel without a beracha.

The ברכת הגומל brings the **אלי רבה** brings the אלי רבה needs to be said while standing because it is like Hallel. Based on this why does the אין תר"צ] *שו"ע pasken* that when *Medillah* is read בציבור the בעל קורא must stand in deference to כבוד הציבור otherwise it may be read either standing or sitting [בין עומד, בין יושב]? If it is like Hallel (& in place of Hallel), one should always be required to stand?

(רות. ההערה היו' that we read מגילות boints out that all the other שמירת שבת פ' נ'ת. הערה היו' that we read (רות. ההערה היו' אין היער האירים) are all *lained* before מגילת אסתר, yet מגילת אסתר is read after קרה"ת. Why? He explains that normally we would say the dictum of *Chazal* that "תדיר ושאינו תדיר, תדיר קודם". That would mean that קרה"ת should come first, but since *laining* these other Megillos are really only a minhaq, we show חביבות המצוה & lain them first. However, laining Megillas Esther is a חיוב, so we invoke the rule of "...דיר ושאינו תדיר...". "תדיר ושאינו

(4) יו"ד פטיד (2) רדב"ז בתרכא (3) מנחת יעקב טוייז (4) בדי השלחן פטיקב (5) דרכי תשובה קכאיסו (6) פסקים תשובות קכא קע (7) עייו הל' בשר בחלב (הופסטטר) גיצד

ע"ה יארצייט ד' שבט * חוצר"ו

ZviandTovaMermelstein SpecialMazelTovtoShlomo

Hoffman on his Bar Mitzvah

and to the entire Hoffman

BlonderFamily

Rabbeinu Bechave writes: - אותתי אתה לכם מורשה אני ה"" - A son inherits whether he is deserving or not. There are those who live in Eretz Yisroel and don't behave as *Hashem* wishes them to behave. Nevertheless, they also receive an inheritance portion. The *posuk* here does not say 'מורשה' - which refers to an inheritance that one receives. Rather, it says - מורשה' - an inheritance that one leaves for another. This was the situation here, as the people who actually left Egypt were not the ones who inherited the land. They died in the desert and were 'מוריש' the land to the next generation." לעי"ג נפוולי שמחה בן אברהם

A Wise Man would say: "If you want to reach the rainbow, you gotta put up with the rain."

103.850 PEEL away what can interfere with apprx verifiable signatures **vour REVERED** connection with Hashem 855.400.5164 Text 800 917 8309 kvodshomayim.or

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533 לב יודע מרת לבטו.

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Kashrus in the Kitchen (23). Separation of Meat and Dairy. Separating Meat & Dairy. The basis of a Jewish kitchen is the designation of certain surfaces and utensils for dairy, and others for meat, with clear differences between them that can be seen immediately. Some of these separations are halachic, some are widespread customs since purchasing double is easy today and not expensive, and some are just recommended according to the circumstances. In some cases, there can be a temporary leniency to use a meat utensil for milk and vice versa (when we say milk then meat we also mean vice versa), if they are used and washed cold. Tables. Tablecloths. Placemats and Highchair Travs. One is

not allowed to use dairy on the same table top that he used meat (1) even if both are cold, since some residue from the first usage might get onto the food of the second usage. The **Radvaz** (2) holds that if the food is on plates or in bowls he can use the same surface. However, the custom is like another opinion (3) to always have separate tabl cloths for meat and dairy or have one type on the table top and the other on a tablecloth. In strict halacha, one could wash off the table top and then use it for the other type each time, back and forth, but the custom is not to rely on that (4). Similarly those who use table mats have separate ones for meat and dairy. Thus, one who has a dairy Sholosh Seudos

Ś **Monsey Edition** TO SUBSCRIBE לעילוי נשמת ר' AND RECEIVE THIS אברהם יוסף TORAH SHEET WEEKLY בראתי יצר הרע ובראתי לו שמואל אלטר בו WWW.TORAHTAVLIN.ORC ה תי ר׳ טובי׳ ז״ל OR SEND AN EMAIL TO רעיתו רישא רחל **TORAHTAVLIN@** בת ר' אברהם YAHOO.COM 34 MARINER WAY MONSEY NY, 10952 שלמה ע״ה קורץ

שבת קודש פרשת וארא – כ״ח טבת תשפ״ב מולד חודש שבט: (יום ב׳) מאנטאג Parshas Vaera - January 1, 2022 2:23 AM פיט זו וולקים

הדלקת נרות שבת – 4:20 | זמן קריאת שמע / מ״א – 9:05 | זמן קריאת שמע / הגר״א – 9:11 | סוף זמן תפילה / הגר״א – 10:27 זמו לתפילת מנחה גדולה – 12:30 | שקיעת החמה שבת קודש – 4:38 | מוצש״ק צאת הכוכבים – 5:28 | צאה״כ/ לרבינו תם – 5:5

> מאת הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ **DJ**6 שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיה"ק

כה אמר ה' בזאת תדע כי אני ה' הנה אנכי מכה בממה אשר בידי על המים אשר ביאר ונהפכו לדם (ז-ז) - יסורים סייג לאמונה

מתבונז בהשקפה שטחית על העשר מכות שהביא הקב״ה על פרעה ועל מצרים. אינו רואה בהם כי אם 'נקמה' על מעשיהם הנבזים. אולם המתבונז במקראות ותורה רואה שלא היתה כאז עניז של נקמה כי אם עניז של 'הכרה' במציאות השי״ת. כפי שרואים אנו במקרא שלפנינו שאמר משה לפרעה בשם ה' (לעיל ז' יז): 'בזאת תרע בי אני הוי״ה׳ וגו׳, כלומר, מה שלא שמעת עד כה הוא כתוצאה מזה שעדיין לא השגת שיש אלקים בארז על כז אצטרר להביא עליר המכות שדרכם תדע מעתה את השי״ת תיישר אורחותיר כפי רצונו. ודיבורים כעיז אלו שזורים רבות בדברי ה' אל משה בדברי משה אל פרעה, ראה לעיל (פסוק ה) 'וידעו מצרים כי אני ה' בנטתי את ידי על מצרים', ולהלן (ה, ו) 'למען תרע כי אין כה' אלקינו', (ה, יה) 'למען תרע כי אני ה' בקרב הארזי'. וכז הלאה. זאת אומרת שאלו המכות לא באו כנקמה על העבר כי אם לתועלת העתיד. כי מדרך הטוב הוא להטיב, ועניז הנקמה איז בה שום תועלת להאדם. צמצא שאיז זה ממידותיו של הקב״ה. אולם בראותו שאיז מנוס מלפשט העקמומיות שבלב כדי להשיג את האמונה בו יתברר הינו מכה ומוחז ובכר מרפא...

זוהי מידתו של הקב״ה. הו אמת שהזהירה תורה בכמה מקומות על הפורעניות זעתידים לבוא על מפירי התורה. אולם אינה באה ח״ו לשם נקמה. כי אם כדי לרפא את זנפש ולהסיר ממנה את המסכים בינה לבין אור האמונה. כי כל חטא גורם מסך המסמא את עיני השכל מלהכיר ברוממותו. ונזקקת הנפש לזיכור כדי להסיר את המסר. ולכר ענישים את החוטא כדי שישמש העונש כאמצעי שלזיכור. וזהו אכז טובתו של האדם.

ליסודים סאת הרב אברהם דניאל לטודים כאת חרב אברחם זניאל אברחם אבשטיין שליטיא, בעמיס שהו אברחם JITV ויאמר ה' אל משה אמר אל אהרז קח ממד ונמה ידד על מימי

מצרים על נהרתם וגו' (ז-ימ) - בענין חובת הכרת המוב רש״י: ״אמר אל אהרן, לפי שהגין היאור על משה כשנשלך לתוכו, לפיכך לא לקה ל ידו לא בדם ולא בצפרדעים. ולקה על ידי אהרו". עכ"ל. הרי. הטעם שמשה רבינו א הביא מכת דם צפרדע. שהרי היאור הגיז עליו כשנשלר שם. וע״כ מצד ״חובת זכרת הטוב" לא היה ביכלתו להביא מכה על היאור. ומכאז החובה מוטלת על כל אחד ואחד להתבונן על זה. שמשה רבינו לא היה יכול להביא מכה על "דומם". שהמים אינו בשר ודם. ואיז להמים שום הרגישים כלל. ומ״מ עדייז היה חובת הכרת הטוב מוטלת עליו שלא להיבא שום מכה על המים. וא״כ קו״ח בז בנו של קו״ח. שהאדם זייבת בחובת הכרת הטוב לבשר ודם שיש לו הרגשים. שאם אחד עשה איזה טובה בעדר. בודאי יתחייב השכר להכיר הטובה לו. ובודאי לא יעשה לו איזה דבר רעה.

והטעם שחייב בהכרת הטוב לחבירו. היינו משום שאמרו חז״ל. ״שכל הכופר בטובתו של חבירו. סופו לכפור בטובתו של הקב״ה״. וא״כ כל התכלית בהכרת הטוב לחבירו. זיינו אר ורק משום שצל ידי זה יבא לידי ההכרת הטוב האמיתי שהוא הכרת הטוב להשי״ת. והתכלית בהכרת הטוב להשי״ת אינו רק לדבר המילים של ״מודים אנחנו

לאור הדברים יובנו דברי הרמב"ם (בספרו מורה נבוכים ג פרק נא). המבאר שאיז פורעניות באה לו לאדם אלא כתוצאה מהעדר הדבקות בו ית', והא לך לשונו: ״והנה נגלה אלי עיון נפלא מאד יסורו בו ספקות ויתגלו בו סודות אלהיות. והוא, שאנחנו כבר ביארנו בפרקי ההשגחה, כי כפי שיעור שכל כל בעל שכל תהיה ההשגחה בו. והאיש השלם בהשגתו אשר לא יסור שכלו מה' תמיד. תהיה ההשגחה בו תמיד. והאיש שלם ההשגה אשר תפנה מחשבתו מה' קצת עיתים. תהיה ההשגחה בו בעת השבו בה' לבד, ותסור ההשגחה ממנו בעת עסקו, ולא תסור ממנו אז כסורה ממי שלא ישכיל כלל. אבל תמעט ההשגחה ההיא. אחר שאיז לאיש ההוא השלם בהשגתו בעת עסקו שכל בפעל. ואמנם הוא אז משיג בכח קרוב. והוא דומה בעת ההיא לסופר המהיר בשעה שאינו כותב. ויהיה מי שלא השכיל ה' כלל כל עיקר. כמי שהוא בחושר ולא ראה אור כלל. כמו שביארנו באמרם ורשעים בחשר ידמו (שמואל-א. ב. ט). ואשר השיג וכונתו כלה על מושכלו, כמי שהוא באור השמש הבהיר ואשר השיג והוא מתעסק דומה בעת עסקו למי שהוא ביום המעונז שלא תאיר בו השמש מפני העב המבדיל בינו ובינו. ומפני זה יראה לי כי כל מי שתמצאהו רעה מרעות העולם מז הגביאים או מז החסידים השלמים. לא מצאהו הרע ההוא רק בעת השכחה ההיא. ולפי

אורר השכחה ההיא או פחיתות העניז אשר התעסק בו. יהיה עוצם הרעה'. עכ"ל. הרי לנו מדברי הרמב״ם שדבקות האדם בבוראו הוא סיבה לשמירה והשגחה עליונה עליו. והעדר הדבקות היא הסיבה להזיקו. ולפי דברינו לעיל יש לומר שלכר אינו ניזוק כל עוד הוא דבוק בהשי״ת. כי זו השעה לא נפגמה מחטאו. ולכר ביכולתו להשים אז מחשבתו בעניני בוראו. לא כז באותה שעה שמסיח דעתו מז הבורא. כי זוהי תוצאה מז החטא שגורם מסר המבדיל והעדר התשוקה בהשי״ת. על כז בדיז שיענש אז כדי לזככו ולהשיב את שבותו אל ה׳.

לך וגו״. רק לקבל עלינו על מלכותו ית׳. וכן מפורש בדברי האבודרהם שכתב לבאר מדוע כל הציבור אומרים מודים דרבנז ולא שומעיז מאת השליח ציבור כמו כל החזרת הש״ץ ששומעין מפי החזן וז״ל: ״כשיגיע ש״ץ למודים וכורע. כל העם שוחיז ואומריז הודאה קטנה המתחלת כמו כז במודים. שאיז דרך העבד להודות לרבו ולומר לו ״אדוני אתה״ על ידי שליח. אלא כל אדם צריר לקבל בפיו עול מלכות שמים. ואם יקבל על ידי שליח – אינה קבלה גמורה שיוכל להכחיש ולומר לא שלחתיו, אבל בשאר התפילה שהיא בקשה, יכול לתבוע צרכיו על ידי שליח. שכל אדם הפיז בטובתו ולא יכחיש ויאמר לא שלחתיו". עכ"ל. הרי להדיא בדבריו. שעצם המציאות של הודאה היינו ״קבלת עול מלכות שמים״, וזהו מהותו של כל חיי יהודי בהאי עלמא. וע״כ א״כ להכיר הטובה ע״י שליח. רק ע״י עצמו.

אגב יש להוסיף מעשה נפלא עם מרז הגאוז הר״ר אלישיב זצ״ל. שפעם אחת בא אליו רופא ממוחה גדול מחוץ לארץ לעשות איזה ניתוח. והמרן ר׳ אלישיב שאל לקרוביו ומכיריו ללמדו איך לומר ״תודה רבה״ בשפת אנגלית. והם אמרו לו. שאל תדאג. אנו יאמרו להרופא - שהרב אומר תודה רבה לו. ואפע״כ הקיפיד מרז ר' אלישיב שהוא בעצמו יאמר תודה בלשוז אינגלית כמו השפה שמביז הרופא. שחובת הכרת הטוב הוא להכיר הטובה בעצמו ולא על ידי שליח. כדברי האבודרהם לטיל.

מעשה אבות סימן דבנים

ויאמר אליו משה כצאתי את העיר אפרש את כפי אל ה' הקלות יחדלון והברד לא יהיה עוד למען תדע כי לה' הארץ ... (מ-כמ) An elderly Yerushalmi recounted how his family had originally made its way from Poland to Jerusalem. When the grandfather of the old Jew was a young man, he was a *shochet* in the town where **R' Yehoshua Leib Diskin** zt" was the *Ray.* Unfortunately, the town was too small for him to eke out a proper living to support his growing family. He was in financial straits. Finally, in desperation, he went to see R' Yehoshua Leib, with whom he was close.

R' Yehoshua Leib was reading his mail when the young *shochet* arrived. One of these letters contained a plea for a shochet from a town in America that lacked one. Putting his correspondence aside, R' Yehoshua Leib engaged his visitor in conversation. In the course of their conversation, R' Yehoshua Leib mentioned the contents of the letter he had just read. "What shall I answer them?" R' Yehoshua Leib asked. "Where can I find them a shochet?" The young man did not respond. A short while later, the conversation concluded and the young man left. He did not return home, however.

Later that day, the *shochet's* children came to the *Rav's* home in tears. They had searched the entire town for their father, but could find no trace of him. Not knowing what else to do, they turned to R' Yehoshua Leib to daven that their missing father return as soon as possible. Pondering for a moment, the Rav recalled his conversation with the *shochet*.

"Ov!" he exclaimed in great consternation, "I suspect he might have decided to go to America." He then told the shochet's children how he had unthinkingly mentioned to his visitor who had been sitting with him, that a town in America was looking for a *shochet*. The family received this news in shock and dismay. The state of *Yiddishkeit* in America at the time was so bleak that most people in Europe considered it a foregone conclusion that any Jew who moved there would totally abandon his religion. Families mourned over any relative who set sail for America.

Needless to say, R' Yehoshua Leib was beside himself with fear and regret over the possibility that he might have carelessly caused this *shochet* to set off for America. He took it upon himself to *daven* every day that the *shochet* did not suffer spiritual ruin in America.

About a vear later, the *shochet* sent a letter from a city in America containing visas and tickets for his wife and children. asking them to join him. The wife's father was unwilling to allow his daughter and grandchildren to leave, and indeed the family themselves had no desire to settle in America. They did not respond to the first letter. Eventually a second letter arrived from the *shochet*, in which he wrote that he had no interest in returning to Europe and to his former town. If his wife was not prepared to join him, he would send her a *get* and they could go their separate ways. She brought the letter to R' Yehoshua Leib, who told her that she had no choice other than to take her children to America to be with her husband. And eventually, this is what she did. From that day onward, R' Yehoshua Leib began davening for the entire family.

Many years later, when the aged R' Yehoshua Leib Diskin had already moved to *Eretz Yisroel*, and was living in Jerusalem, the *shochet* decided to bring his entire family - all of whom had remained steadfast in their faith - to come live in Jerusalem. He had done well financially in America and now, he wanted to cement his family's ruchniyus, as well. Upon his arrival to the Holy City, he went immediately to visit the *Gaon* with whom he had once been so close.

R' Yehoshua Leib's dwelling in Jerusalem consisted of one single room, which was divided into two parts by a wooden partition. The Rav sat in the inner section all day learning Torah. On the day the shochet came to visit, his wife, Rebbetzin Sonia, answered the *shochet's* knock at the door. Taking one look, she practically swooned in shock and recognized him immediately. Leaving him standing at the door, she ran quickly to the partition and banged on it, saying, "Du bist shoin potur fon dein achrayus, Yehoshua Leib, zei zeinen angekommen in Yerushalayim - You're finally released from your responsibility, Yehoshua Leib, they've come to Jerusalem!" The *Rav* and the *shochet* embraced warmly and remained close.

והיתה ארץ מצרים לשממה וחרבה וידעו כי אני ה' ... (יחוקאל כמ-מ)

their elevated status in society. This week marks the beginning of their downfall and Yechezkel HaNavi prophecies about another time in history where the mighty Egyptian empire was once again brought to their knees. But what was it about the Egyptians that made them deserve to endure so much suffering and pain throughout the ages?

R' Elazar Menachem Mann Shach zt"l (Machsheves **Mussar**) gives a penetrating insight. *Chazal* say that one of Egypt's main flaws was their incredible arrogance and refusal to accept Hashem's sovereignty over the world as opposed to attributing their success to the deified Nile River.

Pharaoh and the mighty Egyptians felt invincible and firm In particular, the many Pharaohs who ruled over Egypt in the belief that nothing could ever bring them down from exhibited their own personal arrogance and defiance of the true Master of the World, Hashem, and they stuck to their fallacy even in the face of clear, incontrovertible evidence.

> Says Rav Shach, Chazal say that when a person commits a sin or does a *mitzvah*, he automatically creates the possibility to either recommit that sin or do more *mitzvos*. However, it is all based on whether he desires to continue on either path.

> Thus, Pharaoh and the Egyptians who had ample opportunity to rectify their behavior and yet they chose not to, deserved every bit of the punishment and retribution they received, and it behooves us to remember that rectifying a sin requires one to desire the rectification – at the very least.

ויקרא פרעה למשה ולאהרן ויאמר העתירו אל ה' ויסר הצפרדעים ממני ומעמי (ה-ד)

Ċ.

FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

With the makkos afflicting his people and himself, Pharaoh pleaded with Moshe Rabbeinu to daven to Hashem to remove the used an expression of "vave'etar" - עתר. Why this form of expression, over all others? Additionally, when Moshe actually *davened*, the *Torah* then changes the terminology to merely "vavitz'ak" - צעק. Why the change?

The Gemara (Yevamos 64A) explains why tefillah is sometimes referred to as עתר An עתר An עתר day is a type of agricultural tool used to process and turn over the grain. *Tefillah*, too, has the power to totally alter *Hashem's* anger to mercy.

The **Ben Yehoyada** (*Binayahu, Sukkah 14A*) elaborates and explains that the nature of עתר is a complete transformation and reversal of the original and intended plan. It can reverse אנף לגפן, נגע לעט, and שפע to שפע. That was Pharaoh's objective. He actually knew the power of עתר and wished to unleash its strength to his own benefit. He hoped to reprocess the plague of צפרדע from a אנג to an געג, and his sins, פשע, into an abundance of שפע instead.

However, as a result of the צפרדעים - frogs, remaining in the land even after they were dead, their stench w"reek"ing havoc on people's senses, the transformation wasn't complete. Thus Moshe only davened through אנעקה. (Based on the Chasam Sofer with some expounding.) The question, though, is: Why did their stench remain altogether to permeate the environment? There's a crucial principle in *tefillah* which aptly resolves this query. *Hashem* responds to the exact wording used. Pharaoh requested the צפרדע to be removed "ממני ומעמי". He didn't request that they be banished from מצרים completely. Hashem, therefore, killed them and left them there! This machshava can be a source of chizuk and inspiration should be expressive in our language when we *daven*, not *chas v'shalom*, limiting *Hashem's* reflective response to us!

משל למה הדבר דומה הנה יד ה' הויה במקנך אשר בשדה בסוסים בחמרים בגמלים ... (מ-ג) When things got hard for a wheelchair bound man living alone, he decided it would be a good idea to get a pet. After a series of mini-strokes and suffering from osteoporosis, he was not in good health. So he brought home Tommy, an orange tabby cat that would soon become his best friend.

Because of his significant health issues, he always kept the phone in the living room on the floor. The phone had a speed dial button programmed to call 911. He spent some time training Tommy how to use that button in case of emergency, but his furry friend never really seemed that interested.

Then one day, he had a seizure which caused him to fall out of his wheelchair and onto the floor. Due to the pain caused from his osteoporosis and the poor balance from the ministrokes, he was unable to get up off of the floor. He lay there,

helpless, wondering how he was going to get out of this mess

Meanwhile, police received a call from Tommy's home. The line was silent, and then disconnected. The dispatcher called back, hoping to get an answer but the phone just rang and rang. Police were sent to investigate. Officer Daugherty entered the home, which was empty except for the man and his faithful cat. Tommy was lying next to the phone in the living room, while he was on the floor in his bedroom. If it weren't for the call that was made to 911, there's no telling how long he would have been stuck on the floor. It just goes to show that while *Hashem* calls us to care for animals, they can care for us too...and even sometimes save a life!

נמשל: The Makkos in Egypt demonstrated how Hashem used animals to do His bidding. Through frogs, lice, wild beasts and locust, these G-d-fearing creatures were emissaries of Heaven to torture the Egyptians and bring *geula* to *Bnei Yisroel*.

אמר אל אהרן קח ממך ונמה ידך על מימי מצרים על נהרתם על יאריהם (י-ימ)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

When Hashem tells Moshe Rabbeinu to go to Pharaoh and turn all the water in Mitzrayim to blood, He tells him to send Aharon, to hit the water. **Rashi** explains that the water protected Moshe when he was a baby and was put in a casket so he could not hit the water. How could he hit the water if it did something good for him? It was the reason he remained alive.

The Medrash tells us that the astrologers and magicians in Egypt kept telling Pharaoh that the Moshian shel Yisroel, the great savior of the Jewish people, was still alive. Pharaoh decreed that all baby boys in Egypt should be thrown into the river because they saw that a baby boy would be born who would redeem the Jews. And no matter how many babies were thrown into the Nile, they still saw in the stars that the one they were after was still alive. But when Miriam placed Moshe in a basket on the water, the magicians saw that this savior, too, was in the water, and they thought he was surely killed. They rejoiced that their great plan had succeeded. But meanwhile, Moshe was very much alive ON the water rather than UNDER the water. As long as they saw he was in the water, they assumed they had gotten rid of him. So the water itself had saved his life, and therefore, for both Makas Dam and Tzefardaya, Hashem told Moshe to tell Aharon to hit the water instead of doing it himself.

Hakaras HaTov is a constant learning and growing experience. Hakaras HaTov really means to recognize the tov, the good One Who only bestows goodness on His creations. The more you are grateful to everyone and everything good that happens in your life, the more you will recognize and see that it is all *Hashem*. Recognizing the good is really recognizing the G-d who makes everything happen in your life for the good. So, when you say something nice to someone who does something nice for you, you are really saying "Thank you, Hashem." And when you don't say anything to someone who does something not nice to you, you are also saying, "Thank you, Hashem" - for giving me this opportunity to grow.